

Domsmagten, se vi her, at vi ere gaaede tilbage til Tiden før Loven af 11te Februar 1863 og atter give Domsmyndighed til en rent administrativ Embedsmand. Dette er meget betænkeligt og staar ganske i Strid med de Principper, hvorpaa vor Retsreform skal bygges. Det er en Ting, der er af saa principiel Betydning, at alene den maatte kunne føre til, at der her i Tinget ikke vil være ret mange, som — hvorledes de ellers synes om Sagen — vilde slutte sig dertil. Jeg for mit Vedkommende betragter det som et absolut Tilbageskridt, hver Gang vi i det offentlige Liv drage Ting bort fra Domstolenes Omraade, som før hørte derunder, og lægge dem hen under Administrationen. Det er et Tilbageskridt af mange Grunde, og det er at give Administrationen en Del ny Kort paa Haanden og unddrage Individerne det Forsvar, som de over for Domstolene skulle have for deres egne Interesser, og som de ikke kunne varetage, naar de staa over for en Administration i Stedet for en Domstol.

Den første Anke, jeg da rejser mod det foreliggende Forslag foruden, hvad jeg før omtalte, er da den, at denne Ret til „Forelæg“ gives Politidirektøren og ikke Dommeren. Der var ikke det allermindste i Vejen for, at der gaves en saadan Ret til Assessorerne i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, særlig dem, som beklæde de to Kamre, som behandle offentlige Politisager, og hvad man end kunde have af Betæneligheder derved, navnlig fra den Side set, at man unddrog en Del Sager fra offentlig Betragtning og Paahør, maatte man dog sige, at de bleve behandlere af og for en Dommer, og det er i mine Øjne ikke saa slemt som at faa sin Sag behandlet af en Politidirektør. Han er administrativ Embedsmand, og der er ikke nogen anden Grund, der kan nævnes, til at lægge denne Myndighed under Politidirektøren. Man kan sige: Er Dommeren overbebyrdet, saa er han det vel langt mere. Der har været anført til hans Forsvar, naar han var Genstand for Angreb, at hans Forretninger vare saa mangfoldige og mangeartede og svulmede saaledes op, at de daarlig kunde passes af een Mand, men hvorfor skal man saa lægge en helt ny Gren under denne overbebyrdede administrative

Embedsmand og lade den beklædes af to Fuldmægtige og en Assistent? Skal Politidirektøren have denne Magt, skal han ogsaa staa til Ansvar for sine Handlinger, og hans Forretninger kunne ikke udføres af de to Fuldmægtige og den ene Assistent. Skulde der endelig ny Kræfter til, skulde det være ny Dommerkræfter, men man kan ikke sætte en Politidirektør eller to Fuldmægtige eller en Assistent til at dømme Borgernes Sager her i Kjøbenhavn, lige saa lidt som man kan gøre det i det øvrige Land. Hvad angaar Overbebyrdelsen, som det er vitterligt, at Politiretten her i Kjøbenhavn er Genstand for, saa er det meget rigtig fremdraget af den ærede sidste Taler, at det er Politivrigheden, der for en stor Del er Skyld i Politirettens Overbebyrdelse. De Steder, hvor den samme Mand er Byfoged og Politimester, altsaa beklæder Politiretten og er Herre over Politiet, vil han selv i sine Instrukser til Betjentene være Herre over Stoffet. Men her, hvor Politidirektøren dirigerer Betjentene, og Assessorerne skulle behandle Frugterne af deres Arbejde, her ville Assessorerne paa mange Punkter være ude af Stand til at sætte en Bremse for det overhaandtagende Rapportjageri, som vitterligt findes her i Kjøbenhavn. De Sager, der komme for den offentlige Politiret, ere ikke alle sammen vigtige, det er ikke alle de tiltalte, der ere skyldige i de Bagateller, det drejer sig om, men en meget stor Del — jeg kan ikke nævne noget Tal — af de Sager, der komme for den offentlige Politiret, maatte for Byens Freds og Borgernes Freds og gode Udkommes Skyld meget hellere have været sparede. De maatte hellere have været afgjorte med et venligt Vink fra Politibetjenten eller Politiaassistenten, thi det staaar intetsteds forbudt Politibetjentene eller Politiaassistenterne eller selv Politidirektøren at træde i dette faderlige Forhold til Byens Borgere, at han giver dem faderlige Vink og siger: Saadan og saadan maa I ikke gøre. Det staaar intetsteds skrevet, at de, saa snart de komme en Smule paa Kant med Ordenen i Kvarteret, straks skulle slæbes op for Retten, der spille det meste af en Dag og senere idømmes en Bøde, som de daarlig kunne betale. Jeg mener, at den Maade, hvorpaa man skulde ind-